

[Axel Sørensen.]

denne form for opsparing virkelig betyder noget, men at grænsen derfor muligvis er sat for snævert, og man da vil ændre dette som en påskønnelse til den borger, der trods værdiforringelse af sine opsparede midler stiller sin opsparing til rådighed for samfundsbetonede investeringer, vil vi til den tid kunne tage spørgsmålet op til overvejelse.

Må jeg til slut sige, at det efterhånden er blevet vanskeligt for skatteyderne at finde ud af de mange nye ting og af de ændringer i bestemmelserne, der angår ligningsreglerne. Jeg tænker her også på den ændring, der sker ved, at man ved beskattningen her i landet ser væk fra de indtægter, der er beskattet i udlandet. Jeg tror derfor, det er nødvendigt, at man finder frem til en forenklet form — de regler og bestemmelser, der foreslås, går jo ikke i den retning — en form, der går i retning af større ensartethed, en form, hvortil man senere også knytter en bredere proportional beskattning, og at man samtidig fører skattebetalingen så nær indtjeningsåret som vel muligt. Man vil derved nedsætte antallet af de mange uerholdelige skattekrav, der hvert år forøges. Et lille fingerpeg i den retning får man ved at kigge i statsrevisorernes betænkning for i år, hvori man bl. a. nævner, at for skatteåret 1957-58 udgjorde de da afsluttede uerholdelige skattekrav fra staten 26,8 mill. kr., hvoraf 15 mill. kr. i de tre hovedstadskommuner, eller 38 kr. 77 øre pr. skatteyder. Da disse tal kan nå at blive meget højere inden den endelige opgørelse af de krav, der er stillet over for skatteyderne, må folkettinget være opmærksom på de muligheder, der er for at få dette forhold forbedret.

Med disse bemærkninger skal jeg tilslige med partis velvilje over for lovforslaget.

Niels Andersen: Nu er de betragtninger fremført, som faktisk kan fremføres i forbindelse med årets ligningslov, og jeg skal derfor ikke forlænge denne debat med

gentagelser. Jeg vil kun gøre den generelle betragtning gældende, at det er udmærket, at den højtærede finansminister imødekommer os på mange områder, men man bør huske på alle de mennesker, der ikke har noget at trække fra; hvis man forudsætter, at der skal bruges det samme provenu, betyder det jo, at de, der ikke har noget at trække fra, skal betale så meget mere i skat.

Alfred Jensen: Det er jo det første lovforslag om skatteforhold, der er til behandling i folkettinget i dette folketingsår. Man kunne vel så have regnet med, at en hel del af de ting, der har været fremme til gunst for skattelettelse, var blevet omtalt i denne forbindelse. Når de to store oppositionspartier, venstre og de konservative, mener, at de økonomiske forhold er af en sådan beskaffenhed, at det er forsvarligt at give skattelettelse, jeg vil sige endda i stort omfang, skulle man synes, at der også her var felter, hvor skattelettelse kunne drages med ind i debatten på en sådan måde, at det gav mulighed for lettelse af skatte trykket på dem med de små og de mellemstore indkomster. Når sagen ikke er draget frem, er det vel udtryk for, at man ikke har særlig interesse i at lette skatte trykket for dem, der har dårligst ved at klare det, og det vil sige, at her har man ikke så stor interesse i at tale skattelettelse, det skal vel vente til senere, måske indtil forslaget om udskrivningsloven for det kommende finansår kommer til debat.

Jeg er vel klar over, at der kan være ting, der taler herfor; én ting er jo, hvordan man ligner, en anden ting, hvordan selve skalaen i udskrivningsloven bliver affattet. Jeg har tidligere gjort opmærksom på, at det ville være rimeligt, om man i forbindelse med ligningslovforslaget også fik oplysning om, hvorledes regeringen tænker sig at fare frem med udskrivningsloven senere hen i folketingsåret. Det er aldrig lykkedes at få noget frem. Det forekommer mig, at det i år er nødvendigt, at der kommer